

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-06-17)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-06-17)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 192. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000078.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Gammelgaard. d. 17de Juni 1856.

Min kiære Christian,

Hvor meget hører der nu ikke til for mig, inden den heroiske Beslutning kan blive taget, at begynde paa et Brev! — I Lund (29. Mai — 5. Juni) kunde jeg ikke komme saa vidt, skiøndt Brevet til dig hver Dag stod paa Dagens Orden. Overhovedet var mit Ophold i den gode gamle Stad udmærket især ved koldt eller umildt Veir, og ved ualmindelig Ladhed. Jeg havde naturligtviis mit uundgaaelige Dagsværk, eller Hovarbeide, (Ordbogen) hvis pensa til min Hiemkomst absolut maatte være i Stand; men udenfor samme og nogen Correctur — og anden Læsning blev meget lidt giort. Jeg gad neppe engang gaae ud for at besøge Folk; flere Venner og Bekiendte saae jeg knap meer, end netop Promotionsdagen; hos Fru Gleerup drak jeg ikke en eneste Gang Thee, og var, foruden bemeldte Dag, kun eengang i Middagsselskab, hos Prof. Hill. Til at tale var der Leilighed meer end nok i Huset; (jeg boede hos Prof. Brunius, fortræffeligt, i to store, høie luftige »Rum«, som hans afdøde Svigermoder havde havt); og det er ikke meer end Sandhed, at jeg undertiden, eller enkelte Dage følte mig saa træt og mat af Talen, som om jeg havde giort meget lange Promenader.

Det mærkeligste ved den lille Reise, eller Forflyttelse i nogle Timer til en fremmed, høist forskiellig Levekreds, er at jeg virkelig havde den Løn for min store Forsigtighed og Retinents i Levemaade, at jeg ikke allene overstod Reisen med alle fatalia, uden nogen skadelig Følge, men endog følte mig endeel bedre ved Kræfter da jeg kom hiem. Til Beviis paa hvad jeg sagde om Levemaaden vil jeg kun anføre, at jeg efter Promotionsgildet, Kl. 8 om Aftenen ikke allene var tørstig — som der kunde være Grund til — men virkelig følte mig sulten, da jeg ved den Tid drak Thee med den gode Fru Brunius, som var den eneste, der var hiemme i Huset — dog med Undtagelse af hendes yngste Søn, en besynderlig mild, stille og elskværdig Yngling, hvis Passion er at være hiemme og sysselsat med Læsning, Tegning og andet Arbeide. Han havde den Dag hverken været i Domkirken, eller om Eftermiddagen i Haven; endnu mindre var han om Natten til Ballet. Hans s. 193 Moder havde i Sinde at komme der, men begav det om Eftermiddagen, og jeg havde saaledes den uventede Fornøjelse at tale med hende aliene fra 8—10. Hun er en af disse godmodigt fromme, og dog tillige forstandige, med naturlig Klogskab og practisk Sands begavede, og dertil tækkelige, livelige og jævnsindede Fruentimre, som ere en sand og uvurdeerlig Skat for en Ægtemand — især en saa vild og brusende, men genial og original Natur, som Brunius. Han er i øvrigt sig selv liig, fuld af architectoniske, baade domkirkelige og andre Planer og Arbeider i Aar, ualmindelig rask og rørig — hvilket altid skrives paa det bayerske Øls Regning — for Resten ubevægelig i sin egen Tanke- og Virkekreds, og nu, som jeg troer, umuelig at overtale til engang at besøge Kiøbenhavn. Som undskyldende Grund fremskydes da altid hans »Bygningsværk« — og deriblandt nu især den colossale Reparatur paa Domkirken, som i Foraaret er begyndt. Jeg troer, at mindst $\frac{1}{6}$ af Choret er nedbrudt for at opføres igjen i samme Skikkelse, men med ny Grundvold af Granit og af et Slags Urkalk eller Sandsteen, der er haard som Graniten og findes i det sydlige Skaane, men ikke er benyttet ved Domkirkens Bygning, da den naturligtviis er langt mere besværlig at hugge end den løsere, porøse Sandsteen, som, naar den ligger i Jorden, til den Grad indsuger Fugtighed, at jeg med min Stok saa at sige kunde bore Hul i de smuldrende, optagne Grundstene. Dette er vel et af de største og mest storartede Arbeider og Foretagender ved Domkirken, som Brunius har udført; det koster betydelige Pengesummer og har mødt adskillig Opposition i Consistorium ecclesiasticum og andetsteds; men Brunius er endnu ikke at modstaae med sin Alt overvældende og bortrivende Kraft, og med det Navn og den Auctoritet, han har vundet, ikke blot i Skaane, men i hele Sverrige. Han vil vist nok finde mangan Modstand i den nye Biskop — Thomander; og ligesom Brunius var i høi Grad misfornøiet med at Reuterdaahl — som han ligefrem sagde, af politisk Ærgierrighed og Magtlyst havde ladet sig af Kongen bevæge til at bytte sin gode, lykkelige, ærefulde Livs-Stilling i Lund med den urolige — skiøndt mere interessante og indflydelsesrige i Upsala — saaledes var han og Flere, medens jeg var i Lund, i største Spænding i Anledning af Biskopsudnævnelser, som svævede imellem Agardh og Thomander. At Brunius, som han oftere alvorligt yttrede, i Aar eller ad Aare trækker sig tilbage fra Universitetet, eller gaaer af som Emeritus med fuld Løn (han har allerede for et Par Aar siden naaet de dertil fornødne s. 19430 Tienestear) anseer jeg nu, efter Thomanders Udnævnelse, ingenlunde for usandsynligt. Som Domkirkens Architect kan han dog ikke gaae bort, inden han bliver færdig med det sidste store Nedbrud og sammes Opreisning. Dermed gaaer vel et Par Aar. Imidlertid kan jo adskilligt jævne sig. Thomander skal jo desuden som Biskop til Efteraaret møde ved Rigsdagen og er da for det første borte et halvt eller heelt Aar. — Reuterdaahl ventede man til Lund i Midten af Juni. Kunde jeg erfare hans Ankomst, vilde jeg maaskee endnu engang fare over for at see ham — jeg kan sige: for sidste Gang i dette Liv. Nylig er atter død en Biskop i Sverrige (om jeg ikke husker feil, i Gøtheborg).

Hvilken besynderlig Uheldsstjerne, der hos os følger Bispestolen i Lolland, har Du vel seet. Ex-Ministeren, som her havde valgt sin Retraitepost, vilde Ørsted ikke lade sidde der i Ro. En fra Kundskabernes, Dannelsens og Karakterens Side lige respectabel og hæderlig Mand, Pastor Lautrup, kaldte man bort fra hans lykkelige, fredelige Landsbystilhed. Hans noget svagelige Helbred (jeg mener det var saa) har maaskee ikke taalt det lollandske Clima i et Aar, saa farligt som dette. I Fior gjorde jeg hans Bekiendtskab en Middag hos Scharling. I Søndags talte jeg med din Moder om en Reise til Lolland — og erindrede da med eet, at om jeg vovede mig til en saadan, da havde jeg endnu en Station i Nykiøbing paa Falster, efter Biskoppens Indbydelse og mit Løfte at besøge ham, hvis jeg nogentid kom derover. I Mandags fik jeg et Nr. herud af »Flyveposten« — og seer da allerførst, at den gode Biskop Lautrup er død — hastigen, efterat være kommen syg hiem fra en Visitatsreise. I Kiøbenhavn have Febre og andre Sygdomme grasseret længe og uafbrudt

siden Du var her. Ogsaa Universitetet har været hiemsøgt baade med Sygdom og Død. Ramus — en af de dygtigste, retskafneste og mest almindelig agtede Universitets-Lærere fulgte snart efter Olufsen. — —

I Kiøbenhavn og paa Bibliotheket have vi havt Besøg af en Nestor blandt Tydsklands Historieskrivere, Geheimeraad Fr. Raumer, en lille, jævnt livelig, ret venlig, og som det synes sindsrolig, for Verdens og Mængdens Dom temmelig ligegyldig Mand paa 75 Aar — endnu fuld af Kraft og Courage. Efterat have reist nok i Europa og Nord-America vilde han dog endnu see Norge og Sverrige, hvor han ikke har været. Han er i Væsen og Tale Preusser, har intet udmærkende i Physiognomi og Figur, men er ogsaa uden Vind og Prætension; s. 195giorde i det hele et fordeelagtigt Indtryk, og blev overalt vel optaget. Han var i Torsdags Aftes hiemme hos os og traf blandt Selskabet 3 Personer, som havde hospiteret paa hans Forelæsning i Berlin.

Om din Reiseplan i Sverrige seer jeg, at Du endnu er meget uvis. Jeg raader dig, som før, at indskrænke dig til dette Land allene. Det er jo ogsaa til en Reise i Sverrige, at Du faaer offentlig Understøttelse — om Du faaer den, og saaledes bør Du ogsaa af den Grund efter Pligt indskrænke dig til dette Land, og bruge den korte Tid, saameget Du kan, til at studere, ikke blot Naturen, men Folket i forskellige Stænder og i dets nærværende Culturtilstand, saa vidt den paa saa kort Tid kan vise sig for dig. — —

C. M.